

**ANTAL MIHÁLY
RADULY ZSUZSA**

**BEVEZETŐ
AZ INTELLEKTUM
JOGI STÁTUSÁHOZ**

TARTALOM

BEVEZETŐ

- 1. A SZELLEMISÉG**
- 2. A VESZÉLY ÉS A VÁGY**
- 3. AZ INTELLIGENCIA**
- 4. A KULTÚRA**
- 5. AZ ÉRTÉKTÖBBLET**
- 6. AZ EGYENLŐSÉG ELVE**
- 7. A TÁRSADALMI HIERARCHIA**
- 8. A GLOBALIZÁCIÓ TÜNDÖKLÉSE ÉS BUKÁSA**
- 9. AZ EVOLÚCIÓ ÁRA**
- 10. A POLITIKA SZEREPE**

BEVEZETŐ

Az emberiség történelmének tanulmányozása során kitapintható, hogy létezik egy erővonal, melynek sodrában mindenféle emberi cselekedet vergődik. Létezhetnek időleges eltolódások, de az erővonalak irányából kitérni nem lehetett és nem is lehet soha. Mint ahogy az égitestek haladását egy univerzális gravitációs erő határozza meg, úgy az emberi cselekedetet is egy egyetemes erő határozza meg. Ez az emberi szellem vagy szellemiség.

A szellem létjogosultságát történelmi és társadalomfejlődési igények reklamálják. A történelem leírja az emberiség cselekedeteit. A történelem az emberi tettek történelme. A cselekedetek közös magja az emberi szellem önfejlődése és ez minden emberi cselekedet viszonyítási alapja.

A történelemírás akkor emelkedik a tudomány szintjére, ha fel tudja tárni ennek a viszonyítási alapnak az evolúcióját és ebben a megvilágításban képes értelmezni a cselekményeket. Más-képp pusztán mese, amely az éppen aktuális érdekek vagy ismeretek tükrében ingadozik.

A szellemiség determinánsa a cselekedetek determinánsa. Minden kor felhalmozott tudásanyaga és intelligenciája határolja be annak cselekvőképességét.

A megfelelő tudásanyag felhalmozása a politika, az államszervezés és a jogrend súlypontjában kell álljon. Az intellektum számára biztosítani kell egy szolid jogi bázist, ami ma nem létezik.

Dolgozatunkat ennek a két célnak a szolgálatába óhajtjuk állítani. Egyrészt érvényesíteni egy olyan politikai doktrínát, amelynek súlypontja az intellektum, másrészt helyet keresni az intellektumnak a jogrendszerben.

Tesszük mindezt azért, mert a mai államok és azok jogrendszerei míg kizárólag vagy szinte kizárólag a corpus szolgálatában állnak és ennek a biztonságát szolgálják, addig a psziché, az intellektum szerepét és biztonságát hanyagolják. Politikai síkon a szocialisták biztosítani óhajtják a jólétet, a liberálisok a vagyoni gyarapodást, a konzervatívok az erkölcsi tisztaságot, viszont az intellektumot egyik sem. A szellem evolúciójának nincs sem politikai koncepciója, sem jogi biztosítója.

Érzékeltetni óhajtjuk, hogy minden emberi cselekedet, legyen az egyéni vagy kollektív, mozgató eleme az intellektum, a szellem, amely állandóan meghaladja önmagát és biztosítja az önfejlődés alapját. Megteremti az felsőbbrendű embert azáltal, hogy ideákat szül és azokat mozgósítja. Megteremti az anyag és a szellem szimbiózisát a maga törvényszerűségeivel együtt és ezáltal úgy az anyagi, mint a szellemi világot egy magasabb szintre emeli.

Bizonyítani kívánjuk, hogy a jog nem egy egyezményes valami, hanem a jogot a szellem önfejlődésének törvényszerűségei alkotják.

Észre kell venni azt, hogy egy történelmi ciklus végéhez és egy új kezdetéhez érkezett az emberiség. Az 1500 előtti korszak egy preponderensen feudális korszak volt az ennek megfelelő technikai-, gazdasági struktúrával és jogi felépítménnyel. 1500-on túl a technikai feltételek egy polgárinak nevezett gazdasági- és társadalomberendezkedést működtettek. 2001-ben ez a struktúra megváltozott. Tudományos világban élünk, amely egy uniformizált-genetizált világ.

Jogi szintre terelve a dolgot, amíg az 1500 előtti világot egy Verböczi-szerű törvénykönyv dirigálta, az 1500 utáni világot egy Code civil. A mai informatizált, genetikailag betájt világ az előbbiektől gyökeresen eltérő jogi orientációt követel meg. Míg a feudális világ gazdasági

központja a föld, a feudális úr és a jobbágy volt, a polgári társadalomé a tőke, a tőkés és a bér munkás, addig a posztpolgári társadalom alappillére a szellemi kreáció, a tudós. Ahhoz, hogy ez a rendszer működőképes legyen, ennek megfelelő jogrendet kell hadba állítani.

A polgári társadalom Code civilje liberális alapokra épülő társadalomszervezési rendet teremt és a profitmotivációnak van alárendelve. Szemben a feudális renddel, ahol ezek a tényezők biztonsági-katonai motiváltságúak, a Code civil a profit uralmát biztosítja és mozgatóereje a tőke. A posztpolgári vagy globális társadalomszervezés mozgatója a szellemi tőke. Ez produkál értéktöbbletet, anyagi tőkét.

A XXI. század az informatika és a genetika világa. Azok az információk, amelyek 20 évvel ezelőtt napok, hetek alatt jutottak el a világ másik felébe, ma percek alatt. Az erre felhasznált eszközöknek nem az anyagi értéke a fontos, hanem a befektetett szellemi tőke. A genetika nemcsak az emberi minőséget javítja, hanem olyan minőségileg más termékeket állít elő, amelyek ezelőtt 20 évvel még álmainkban is elképzelhetetlenek voltak. Közel van az az idő, amikor az emberi szellem meg fogja oldani a modern világ energiafüggőségét, amikor az arab vagy az orosz semmittevésének költségeit nem kell fedezni. Mindez egy olyan magasabbrendű, szellemi javakra épülő társadalomberendezkedést követel, ahol a magasan képzett intellektuális potenciállal rendelkező réteg nem lehet kiszolgáltatva a buta többség és az ezt kihasználó demagógok kénye-kedvének.

A prekommunisták arról szövegelték, hogy egy kisebbség kizsákmányolja a többséget. Ma a többség zsákmányolja ki a kisebbséget. Fejlődésellenes döntéseit ráerőszakolja az elit kisebbségre. Nem tolerálható, hogy egy demagóg képviselő, amely még a retorika alapjait sem ismeri, de mivel nincs más megélhetőségi lehetősége, rábeszéli magát a gyengén fejlett számbeli többségre és így biztosítja túlélését egy demokratikusnak nevezett társadalmi berendezkedésben.

Következésképpen a jogrendszer a szellem uralmát, a szellem elsőbbségét hivatott biztosítani.

Dolgozatunk célja egy olyan jogrend körvonalazása, amely ezt a felsőbbrendűséget képes biztosítani és amelynek értelmében minden intézmény ennek a célnak alárendelve képes működni.

1. A SZELLEMISSÉG

Az emberiség történelmének hajnalán az éhenhalás félelme és a túlélés óhaja akkora nyomást gyakorolt az első emberre, hogy az gondolkodni kezdett. Karját meghosszabbította egy bottal és így elérte az áhított gyümölcsöt. Ezáltal megszűnt állatnak lenni. Személyiség lett.

Az ember, akárcsak az állat, életben maradásához indirekt módon földdel, vízzel és levegővel táplálkozik. Ez biztosítja a materiális létet, más kifejezéssel élve a corpus megmaradását.

Minden élő szervezet működésének lényege az anyagcsere folyamatos biztosítása függetlenül attól, hogy az evolúció milyen fokán helyezkedik el. Anyagcsere nélkül nincs lét. A test felvesz bizonyos materializált energiát környezetéből, ezt muszkuláris energiává alakítja át és ezáltal biztosítja a környezethez való alkalmazkodás feltételeit.

A corpus megszületik, fejlődik, szaporodik és elhal. Halálával visszakerül a környezetbe mindaz, amit elvont belőle az anyagcsere folyamán.

Az evolúció során az embernél ehhez a materiális részhez egy immateriális, szellemi rész is társult. Ennek születése az emberi agy azon tulajdonságának eredménye, hogy külső inger hatására gondolatokat szül, ezeket felhalmozza, szintetizálja és újakat kreál belőlük. Eltérően az állattól, az ember így alkalmazkodik környezetéhez. Gondolatai segítségével teszi alkalmassá önmagát a fennmaradásra.

A szellem is, akárcsak a test, születik és fejlődik. Azonban ez utóbbitól eltérően nem hal el.

Az immateriális résznek köszönhetően az emberben kialakult a védekezésnek az a képessége, hogy gondolatok segítségével feloldja a vészhelyzeteket. Minden élőlény ki van téve ilyen helyzeteknek, de míg az állat elkerüli a veszélyt, az ember legyőzi azt s így a környezetet teszi alkalmassá önmaga igényeinek kielégítésére.

Tehát a corpus, a test biztosítja a fennmaradást és a pszichis, a szellem a fejlődést. Az állat, ha egyszer megégeti magát, másodszor elkerüli a tüzet, az ember viszont eloltja azt. Gondolkodva fejleszti saját igényeit és a természetet azokhoz alakítja.

Az ember fizikai és szellemi léte együtt él és fejlődik. A corpus és a szellem kölcsönösen meghatározza egymást. Míg a test a szellem hordozója, addig a szellem biztosítja az előbbinek a környezethez való alkalmazkodását. Egymás nélkül nem létezhetnek. A kölcsönös determináltságban a szellem a meghatározó. A szellem a központ, a corpus a periféria. A szellemi fejlődés analitikus, szintetikus és absztrahenzális folyamatok eredménye, a testi fejlődés az alkalmazkodási folyamatoké. E két funkció ha nem is egymástól függetlenül, de mindenképp elkülönülve működik.

A személyiség dedubláció nem új keletű. Gondoljunk Platon ideatanára, vagy a keresztény teológia test és lélek párhuzamára. Ez utóbbi szinte szó szerint egyezik az általunk említettekkel, azzal a különbséggel, hogy az általunk szellemnek nevezett lélek nem a mennyekbe száll, hanem felhalmozódik bennünk, fejlődik és túlél.

A szellem immateriális táplálékot vesz magához. Fő tápláléka a félelem, a vágy és az információ, a tudás. Míg a félelem minden élőlény sajátja, a vágy és az információ csak az emberé. Az emberiség történelme a félelem és a vágyak által gerjesztett kényszerek leküzdésének, illetve kiküzdésének története.

A szellem halhatatlan. Nem vész el, hanem tovább él, inkorporálódva egy új gondolatban vagy anyagiasodva egy új matéria formájában.

A szellemi értékek konzerválhatók és konzerválódnak is. Gondoljunk a könyvek és újabban az internet világára, tartalmuk konzervált szellemi értékek, generációról generációra vándorolnak és gyarapodnak. Ez az örök élet titka. Newton, Goethe, Platon, Arisztotelész, Einstein teste rég por és hamu, de szellemük él és gyarapodik. Minél nagyobb szellemi tőkével rendelkezünk, annál közelebb állunk az örökkévalósághoz.

A szellem érzelmi és logikai részekből tevődik össze, a maguk sajátos rendeltetésével és funkciójával együtt. Az első felveszi az ingereket, a második feldolgozza azokat és ezáltal megtalálja a megfelelő választ.

Az érzelmi funkció szerepe az intellektuális töke születésében és felhalmozódásában nagy jelentőséggel bír. A külső ingerek vagy félelmet, vagy vágyat gerjesztenek. Az első emberben a fán lévő gyümölcs vágyat, a vadállat félelmet gerjesztett. Mindkét érzelm beindította azt a folyamatot, miáltal megtalálta a megoldást a veszély elhárítására, illetve a gyümölcs megszerzésére. Gondolkodott.

Később így született a puska, az ágyú, az atombomba, a kerék, a számítógép stb. Minden vágy és minden vészhelyzet intellektuális választ kap és értéket teremt.

A szellem fejlődésének elengedhetetlen feltétele a tudás, az a potenciál, amin az egész szellemi felépítmény alapszik. Ahhoz, hogy a szellem a külső ingerhatásokra megfelelő választ adjon, szüksége van egy halom információra, egy tudásalapra. Szilárd Leónak komoly atomfizikai tudásra volt szüksége, mielőtt a maghasadás ötlete spontán módon megszületett benne. Minden ötlet alapja a tudás. A civilizáció tudásalapú.

Az emberiség természetes evolúciója az információk ciklikus körforgásának eredménye. A rendszerbe belép egy külső inger, ez érzelmi reakciót vált ki, ezt a szellem intellektuális, logikai része feldolgozza, a corpust reagálásra készíti és ezáltal minden ciklus végén magasabb minőségű és mennyiségű tudásanyag halmozódik fel és ülepedik le. Az intellektum félelemfeloldó, vágybeteljesítő képességének minősége a felhalmozott tudástól függ. A corpus reagálásának minősége és penetrációs ereje is a felhalmozott tudás mennyiségének és minőségének függvénye.

Az intellektum csak akkor végezheti el feladatát, ha rendelkezünk a környezet követelményeinek megfelelő tudásanyaggal. Ha nem rendelkezünk vele, akkor elbukunk vagy alárendelt helyzetbe kerülünk.

Ez a képlet nemcsak az egyénre érvényes, hanem bármilyen közösségre, akár a nemzetre is. Nem helytálló von Clausewitz azon állítása, hogy a nagyobb létszámú hadsereg rendszerint megnyeri a háborút. A helyes megfogalmazás az lenne, hogy a nagyobb materiális és immateriális tudásanyaggal rendelkező hadsereg rendszerint megnyeri a háborút. Az egyén, a nemzet, a nép boldogulásának titka a tudás. Ahhoz, hogy az ember akár egyéni, akár kollektív szinten érvényesülhessen, erre kell koncentrálnia.

Az emberi evolúció impulzusa a veszély és a vágy. A félelem feloldásának, illetve a vágyak kielégítésének eszköze a tudás, az intelligencia.

A veszély- illetve a vágyhelyzetek hatására megszületnek a szellemi értékek, amelyek ha materializálódnak, akkor anyagi értékekké alakulnak át, s e két kategória alkotja a kultúrát, amely az emberiség fejlődésének igen fontos mozgatórugója.

Az intellektum gazdasági értéktöbbletet hoz létre, s ez az értéktöbblet minden tudásalapú társadalmi berendezkedés alapja. Ezen értéktöbblet-termeléshez mindenki saját szellemi képességének arányában járul hozzá, s így jön létre a társadalmi hierarchia.

2. A VESZÉLY ÉS A VÁGY

„Veszélyben élj” - mondta a bölcs és ő tudta mit beszél.

A vészhelyzetek és a gondolatok szimbiózisa az emberi evolúció mozgatórugója. Az ember a gondolatok szintjén oldja fel a környezete által gerjesztett félelmet. A veszély gondolatot szül, ezáltal feloldja azt, a gondolat újabb veszélyhelyzetet teremt és ez emelkedő spirális alakban viszi előre az embert a fejlődés útján. Az emberiség történelme nem egyéb, mint a vészhelyzetek által gerjesztett gondolatok, az ezek által szuggerált megoldások és a megoldások által provokált félelemérzések szimbiózisa. E szimbiózis tanulmányozása a történelemtudomány dolga. A történelem akkor válik tudománnyá, ha ezen szimbiózis törvényszerűségeit felfedi.

A vészhelyzeteket az emberek provokálják és a létért való küzdelem elemei.

A fentiek illusztrálásának legegyszerűbb példája a haditechnika fejlődésének története. A korai középkorban, mikor az arab hódítások elpusztítással fenyegették a keresztény világot, önön fennmaradása érdekében a kereszténységnek revidálni kellett jámbor emberszerető krisztusi eszméjét, miszerint aki megdob kövel, azt dobod vissza kenyérrel. A kor gondolkodói rájöttek, hogy a kora gyerekkorától háborúra nevelt, íjjal és karddal születő arab harcossal szemben nem lehet egy ugyanolyan fegyverzetű keresztény harcost állítani, s ezért feltalálták a páncélt, hogy az abba öltöztetett harcoson ne fogjon az arab íjja és kardja. Így érték el a poitiers-i csatáig, amely megmentette a kereszténységet a pusztulástól. A gondolat segített, nem pedig az imádság.

A kereszténység győzelmét követően létrejött egy új társadalmi réteg, a lovagok rendje, amely fegyverzetéből és professzionizmusából kifolyólag veszélyt kezdett jelenteni a királyság intézményére. Ahhoz, hogy a központi hatalom ellenállhasson a lovagok egyre növekvő hatalmával szemben, új eszközt kellett, hogy találjon. És így jött létre a lőfegyver, ami képes átütni a páncélt. Míg az előző korszakban a lovasság volt a csatatér meghatározó eleme, ebben a korban a lőfegyverrel felszerelt és később rá szuronyt tűző gyalogság vette át ezt a szerepet. Kinek gyalogsága számbeli fölénybe volt, az győzött.

Később ahhoz, hogy a feltörekvő polgárság által képviselt veszélyt a királyság intézménye feltartóztathassa, kifejlesztette a tüzérséget, amely képes volt leseperni a hadszíntérről a gyalogost. Napóleonnak, tüzértiszt lévén, sikerült felmérnie az új fegyver hatékonyságát. Győzelmeit éppen tüzérségének köszönheti. A gőzgép hasznosítási lehetőségét a haditengerészetben mellőzte és így a tráfalgari csatát elveszítette. A materializált tudás ágyút gyártott, majd tankot, repülőgépet, atombombát, rakétát és így tovább.

Az arabok ma is provokálják az evolúciót, de törvényszerűleg veszíteniük kell, ugyanis nem az észhez, hanem a nyers erőszakhoz apellálnak. Azáltal, hogy veszélyt generálnak, az európai civilizáció fontos promoválói. Elég arra gondolni, hogy Izraelnek ahhoz, hogy az arab tengerben fennmaradjon, a világ legjobb fegyverzetét kell gyártania és a legjobb katonáját kiképeznie. Mindehhez óriási szellemi befektetés szükségeltetik. Míg az arab fanatikus fiatalokat nevel, akik egy túlvilági boldogság hiábavaló reményében felrobbantják önmagukat, addig a zsidó okos fiatalokat, akik szellemi fölényükkel biztosítják a földi lét boldogságát. Egyenlőtlen a harc. A zsidónak hasznos, az arabnak viszont káros, mert végül amilyük van, azt is elveszítik. Nincs más lehetőségük.

Másik veszélyforrás a konkurencia, amely azáltal, hogy állandó vészhelyzetben tartja a termelési zóna szereplőit, nagy szellemi fejlődés generátora. Egy termelő egységnek a hármas érdekszféra - a piac konkurenciája, a munkavállalók béremelési követelése és a befektetők

magasabb profitrészesedési igénye - szorításában kell helytállnia. Ha a piacon nem tud magas minőségű és olcsó árut prezentálni, a konkurencia ölelésében összeroppan. Ha nem tud elég-séges bért fizetni a munkavállalónak, az elvándorol vagy sztrájkol. Ha a munkaerő elvándorol, akkor tőkéjét nem tudja mozgásban tartani, ha viszont sztrájkba lép, akkor belebukik a ki-elégítetlen szerződéses kötelezettségek által okozott büntetőkamatokba. Mindkét esetben a következmény ugyanaz: csődbe megy. Ha nem tud elég jutalékot biztosítani a befektetőknek, akkor a tőke elvándorol. Egyetlen megoldás létezik, éspedig a magasabb intellektuális befektetés, ami magasabb technológiai szintet, jobb minőségű, olcsóbb és szélesebb skálájú árut képes piacra dobni és ezáltal magasabb jövedelmet realizálni.

Ahhoz, hogy egy vállalkozás ebben a hármasszorításban fennmaradhasson, a másikinál magasabb szintű intellektuális potenciállal, nagy potenciájú kutatóbázissal és magasan képzett munkavállalói szerkezettel kell rendelkeznie. A konkurencia tulajdonképpen nem az áruk és az árak, hanem az intellektuális potenciák versenye.

Az intellektum által generált állandó vészhelyzetek képezik a gazdasági haladás bázisát. A magasabb intelligencia mindig veszélyt jelent az alacsonyabbra, mert ez utóbbit vagy felszívja vagy feleslegessé teszi. Ezt a tézist igazolja a zsidók története. Minél nagyobb vészhelyzetbe kerültek, annál nagyobb szellemi tőkét halmoztak fel, s így a világ szellemi nagyhatalmává váltak. Az anyagi tökefelhalmozódás, amit kezükben összpontosítottak, csak következménye a szellemi tökefelhalmozásnak. Hitler emiatt érezte veszélyben magát és a világot.

A harmadik veszélyforrás, amiről beszélünk, az időjárás. Az embernek élelmeznie kell önmagát és meg kell óvnia testét az időjárás viszontagságaitól. Ahhoz, hogy elhárítsa az időjárás okozta veszélyt és félelmet, segítségül kell hívnia az intellektumot. Ha nyáron elég intellektuális energiát pumpál munkájába, képes megtermelni azt a fölösleget, amivel az improduktív időszakot, vagyis a telet átvészeli. A tél fenyegetése gondolkodásra készíti. A Bak- és Rák-térítő közt nincs tél. Ott nincs veszély, nincs félelem és nincs civilizáció, csak egy együgyű állatias egyhangúság, amit egyesek naivságukban boldogságnak neveznek. Igazi boldogság csak ott lehet, ahol boldogtalanság is van. Boldog csak az lehet, aki feloldotta a félelmet és elhárította a veszélyt.

Mi történik, ha elmúlik a veszély és nincs félelem? Egy állóvízi állapot áll be, ahol megszűnik a mozgás, felvet a hínár, a dudva, a muhar. Abban a tóban, amelyben nincsenek csukák, a halak elkorcsosodnak, elsatnyulnak és elpusztulnak. Abban az erdőben, amelyben nincsenek farkasok, az állatok elhízhatnak, betegek lesznek, beáll a járvány és a halál.

A dolog nyugalmi állapotban halott. Csak mozgásban él. Ahhoz, hogy az intellektum mozgásba lendüljön, szükség van vészhelyzetekre és az általuk gerjesztett félelemre. Ahhoz, hogy az ember kielégítse motivációs rendszerének megfelelő igényeit, mozgásba kell hoznia a világ dologi oldalát az intellektum segítségével.

Amikor az ember megteremtette mindennapi kenyerét és kielégítette éhségét, megnyugodott, de jött a tél és megfagyott. Aki gondolkodott, az túlélte. Az atombombát azért találták fel, mert féltek Hitler hadseregétől, a hidrogénbombát azért, mert féltek a Sztálinétól.

Az első emberi társadalom, amely hatalmának arra a csúcsára jutott, hogy megszűnt félni, az a Római Birodalom volt. Mikor annyira kiterjeszkedett, hogy már külső ellenségektől nem kellett félnie, beállt a belső hanyatlás. Csak Antonius tudta, hogy bajok vannak, más mindenki elbizakodott. Az erények már nem katonaiak, hanem gladiátor erények voltak, a példakép már nem a jó katona, hanem a jó gladiátor, az élsportoló. Már nem harcolni tanultak, hanem szórakozni. Ha harcoltak is, azt sportszerűen végezték. Magas kultúrájú, haszontalan embereket neveltek. Az első Romulus durva barbár, de okos és bátor volt, az utolsó művelt és gyáva. Az első birodalmat alapított, a második elveszítette. A birodalmak növekedésére, kiteljesülésére

és hanyatlására nagyon szépen mutat rá Paul Kennedy „A nagyhatalmak tündöklése és bukása” című művében.

Napjaink Római Birodalma az Egyesült Államok. Mindenkit legyőzött. Senkitől sem kell félnie. Vajon érzi-e, hogy a horizonton egy német-francia-orosz birodalom emelkedik? Vajon fél-e?

A vészhelyzetek leküzdése során kimunkált intellektum fejlődésének magasabb fázisában, mondjuk a fantázia szintjén, az ember már nem a direkt veszélyt hárítja el, hanem ő maga is veszélyt kelt és félelmet gerjeszt. Ez az „Illés nép”, amely a jövőt akarja megálmodni és megvalósítani.

Az átlagember számára kényelmesebb a nyugodt, kiegyensúlyozott jelenben vegetálni, mint a jövő bizonytalan illúziójáért harcolni. Kényelmesebb rabszolgának lenni, mint a szabadság veszélyeit és felelőségeit felvállalni.

A biztonság elernyeszti, elsorvasztja az intellektumot, mert hiányzik a kényszer, ami gondolkodásra késztet. A tudósok, kutatók életének értelme a harc, ők megálmodják és megvalósítják a jövőt. Sorsuk keserű, de szép, fájdalmas, de boldog élet.

Tehát, ha megpróbáljuk megfejteni az intellektum fejlődési mechanizmusát, arra a következtetésre jutunk, hogy minden intellektuális fejlődés forrása a veszély.

A zsidók történelme mintha kizárólag a fent említett elméletet akarná igazolni. A kereszténység és a zsidóság viszonyában a keresztények biztosították a zsidóknak a szellemi fejlődéshez szükséges veszélyhátteret azáltal, hogy üldözték őket. Hogy miért? Mert okosabbak és fegyelmezettebbek voltak, ezért kellemetlenek lettek. Nem leutánozták őket, hanem úgy akartak megszabadulni a szellemi fölényük által kreált kényelmetlenségtől, hogy üldözték, megalázták őket. Elpusztítani nem lehetett őket, mert elsősorban üldözőiknek volt szükségük a zsidóság szellemi tőkéjére. Ha pénz kellett, a zsidókhoz fordultak, ha ész kellett, szintén, mert őket üldöztetésük megtanította, hogy biztonságuk és vagyonuk alapja a szellemi fölény. Ezt a szupremációt szerezték meg maguknak és általa biztosították az anyagi fölényt. Így alakult és harcolt egymással a hatalom és az ész, míg el nem jött Hitler. Az „új Messiás” amely megszüntette, úgy látszik véglegesen, a zsidóság üldöztetett helyzetét és az emberiség mártírjaivá tette őket.

Míg Hitler előtt a zsidókat kicsúfolni és molesztálni *feet* volt, utána bűn lett. A „holokauszt” kifejezést csak a hitleri üldözésre használják. A borzalom mégis egész történelmüket végigkísérte. A kereszténység rájuk kényszerítette a szellemi fölényt. Hitler a borzalmat a paradoxumig vitte, így szenvedésük megváltás lett. Fogalmazhatnánk úgy is, hogy a zsidó nép szenvedése által felszabadult. „Arbeit macht frei” - megtörtént. Hitler és rendszere megoldotta a zsidó problémát. Megalapozta számukra azt az erkölcsi fölényt, ami szellemi és gazdasági helyzetük után megilleti őket. Ma biztonságban vannak. De vajon jó ez nekik?

A holokauszt üzenete az, hogy ha szellemi fölénybe akarunk kerülni, nekünk is okosoknak és szorgalmasoknak kell lennünk. Ehhez szenvedni kell.

Az intellektum evolúciójának másik vonzereje a vágy. Indítéka a fajfenntartás ösztöne. Az állatvilágban minden hím tetszeni akar minden nősténynek, hogy megszerezze. A nőstény azt választja, amely ügyesebb és erősebb, hogy attól megtermékenyülve erőteljes, életképes egyedeket hozzon a világra. Ezért minden hím erősebb és ügyesebb akar lenni versenytársánál. A vágy az, ami biztosítja a fajfenntartást és a természetes kiválasztódást. Csak azok az egyedek maradnak fenn és csak azoknak a génjei öröklődnek, amelyek ebben a versenyben a leg-erősebbek és legügyesebbek. Ez a szabály az emberiségre is vonatkozik, azzal a különbséggel, hogy itt a férfinak nemcsak erősnek, ügyesnek, hanem okosnak is kell lennie. A férfiak közti

küzdelem készíteti őket arra, hogy minél nagyobb intellektuális potenciált halmozzanak fel, mert csak így számíthatnak elfogadásra. Hiába szépek és erősek, ha nem okosak. A nők nem fogadják el őket. Van ellentétes helyzet is, de nem jellemző. Mivel a nők bizonyítottan okosabbak a férfiaknál, ezeknek csak akkor van esélyük, ha intellektuálisan fejlesztik képességeiket. Ez azért említésre méltó, mert az embernek általában, de a férfinak különösen, esztétikai szempontból három feltételnek kell megfelelnie: kellemes megjelenés, kellemes beszéd és kellemes, hasznos tett. Ha ez utolsó hiányzik, az első kettőre kár energiát fecsérelni.

Mi történik, ha elmúlik a vágy? Megszűnik a faj.

Zárjuk ezt a részt a költő szavaival: „Ez a megtartó irgalom / a gondviselő félelem / kísért eddigi utamon”.

3. AZ INTELLIGENCIA

Ha az emberi evolúció impulzusa a veszély és a vágy, akkor a félelem feloldásának, illetve a vágyak kielégítésének eszköze a tudás, az intellektuális potenciál. Az intellektum feloldja a veszély által gerjesztett félelmet, szellemi tőkévé alakítja azt és materializálva értéktöbbletet hoz létre.

De mi az intellektum? Az intelligencia, illetve az intellektum, bármely probléma megoldására használatos képesség. J. Piaget az intelligenciát a külvilághoz való alkalmazkodási képességként fogja fel. Mi azt állítanánk, hogy az intelligencia az a képesség, amely segítségével a külvilágot alakítjuk az emberi igényekhez. Az alkalmazkodási képesség az állatvilágra jellemző és a reflexek szintjén működik. Az emberre az okfejtő intelligencia jellemző, amely logikai szinten működik.

Az ember, mint felsőbbrendű lény áll egy materiális és egy szellemi részből. Az intellektum a szellem része. Ez nem tulajdonság, hanem mint ahogy a kéz, a láb, a szív, a tüdő az emberi test alkotó eleme, ugyanúgy az intellektum a szellemé.

Az intelligencia lehet öröklött vagy szerzett. Az öröklött intelligencia genetikailag kódolt, a szerzett tapasztalási- illetve tanulási folyamatok függvénye. A kettő közül az öröklött, genetikailag kódolt intelligencia a determináns, mert ez a tudás hordozója. Erre rakódik rá a szerzett intelligencia akkora mennyiségben, amennyit a kódolt intelligenciahalmaz elbír.

Az öröklött és szerzett intelligencia összessége az egyén szellemi tőkéje. Egy állam, nemzet öröklött és szerzett intelligenciájának, illetve tudáspotenciáljának összege képezi a nemzeti vagyont. Ez a potenciál annyiban materializálható, amennyiben találkozik a társadalom fogyasztásiigényével vagy az általa generált egyéni fogyasztási igénnyel. Például, ha a társadalomnak, annak evolúciójának egy adott pillanatában informatikai tudásra van szükség, azonban irodalomtörténeti tudás halmozódott fel, az ennek megszerzésére fordított energia fölösleges. A tudás nem vált anyagi értéktöbbletté. Így a felhalmozott tudás céltalanná vált.

A tudásszerzés célja az ember anyagi és szellemi igényeinek a kielégítése. A XXI. század társadalmá a szoros konkurenciaharc közepette nem engedheti meg magának, hogy fölösleges tudást halmozzon fel. A tudás hasznosítása ma már társadalmi érdek, így nem engedhető meg, hogy az egyén a szabad rendelkezés jogán elherdálja. Ezért a potenciál-megszerzés irányát a társadalmi igények irányvonalába kell terelni. A társadalmi igényeket feltérképezni és az intelligenciahányadost ezeknek az igényeknek az irányába fókuszálni, a politika, a társadalomvezetés szerepe.

A tudás nemcsak igényeket elégít ki, hanem kreál is újabb igényeket. Például a számítógép ideájának materializálása a számítástechnikai termékek előállításának és forgalmazásának társadalmi igényét is megteremtette azáltal, hogy felhasználása anyagi előnyökhöz jutatja birtokosát. Hasonló a helyzet az autóval, a repülőgéppel stb.

Az idea materializálása társadalmi átstrukturálódáshoz is vezethet, ugyanis az idea megszületésére használt tudás idővel általánosul; hogy az előbbi példával éljünk, a számítógép tulajdonosának ismernie kell ennek működési mechanizmusát, különben nem tudja hasznosítani, s ezáltal kialakul az a társadalmi réteg is, amely a számítógép gyártásából, forgalmazásából, karbantartásából elégíti ki szükségleteit.

A materializált tudás társadalmi konfliktusokat is kreálhat. Gondoljunk a géprombolók mozgalmára Angliában.

Különbséget kell tenni a konfliktusok által gerjesztett vészhelyzet, amely serkentőleg hathat az intellektumra, és a materializált tudás által kiváltott ellenreakció között, amely nem más, mint a materializált tudás által félreállított társadalmi réteg destruktív ellenreakciója és regressziós jellegű.

A tudásalappal, mint nemzeti vagyonnal gazdálkodni tudni kell és meg kell teremteni jogi biztonságát, amely lehetővé teszi célszerű és jogszerű kihasználását. Ahhoz, hogy gazdálkodni lehessen, fel kell mérni a társadalom rendelkezésére álló tudásalapot, szembesítve azt a társadalmi szükségesség által támasztott igényekkel. Csak egy ilyen mérleg felállításával lehetséges egy konstruktív gazdaság- és kultúrpolitika kidolgozása. Nélküle a politikai gondolkodás ki van szolgáltatva a liberális politizálás ötletszerűségének, annak, hogy a piac majd mindent megold. Lejártak ezek az idők. A tudomány új igényeket támaszt a társadalomvezetéssel szemben, konkrétan a politikai gondolkodással szemben.

A gazdálkodás igényét nemcsak az ésszerűség teszi szükségessé, hanem a materializált tudás által generált regressziós hatások is, mert a tudással nemcsak élni, hanem visszaélni is lehet. A társadalmi igényfedezet nélküli tudás is érvényesülni akar és ha nincs érvényesülési frontja, kreál magának mesterségesen. Így jött létre a fasiszmus, a kommunizmus, terrorizmus stb. illúziója. Hogy megbukott, az igaz. De milyen áron?!

A tudást nem szabad olyan irányba engedni kibontakozni, amely megoldhatatlan veszélyt rejt önmagában. A tudás az atomfegyver ideájával megteremtette az emberiség pusztulásának feltételét. A szellemet kiengedtük a palackból. Csak gondoljunk egy mini atombombára, amit a terroristák házikészítményként fognak előállítani. Ha az emberiség fenn akar maradni, ezt a vészhelyzetet is meg kell oldania, de sürgősen.

Ha feltételezzük, hogy a tudás motorként működik akkor levonhatjuk a következtetést, hogy ha nincs motor, akkor nincs haladás, de ha fék nincs, akkor bekövetkezik a halál.

Szükségünk van a jövő tudásirányának feltérképezésére és a materializálás következményeinek előrejelzésére. Ehhez fel kell tárnunk azokat a veszélyforrásokat, amelyek a most működő rendszert szorítják. Ha egy történelmi visszapillantást vetünk azokra az okokra, amelyek a történelem során a konkurenciaharcban a túlélésre a fő veszély jelentették, rájövünk arra, hogy mikortól az ember többet tudott termelni, mint amivel önfenntartási szükségleteit kielégítette, a gazdasági rendszerek legfőbb gondja az őket működtető energiaforrások biztosítása lett. Ennek a szorítása készítette harcba a katonákat és politikusokat. Hiánya a rendszer leállításának veszélyét rejt magában, ugyanis ez a szorítás mozgósítja az intellektumot, hogy újabb energiaforrásokat fedezzen fel és a meglévőket helyettesítse.

Az ókori Rómában a legfőbb energiaforrás az emberi muszkuláris erő volt, a feudális gazdasági rendszerben az állati muszkuláris energia, később a gőzgép, majd a kőolaj. Napjainkban, habár az emberiség még rendelkezik a szükséges energiatartalékokkal, a politikai viszonyok annyira kiéleződtek, hogy első látásra az energiaforrást a jövőben csak katonai megoldással lehet biztosítani, ugyanis míg a világ egyik része kitermeli ezt, addig a másik csak felhasználja. Míg a kitermelő látszólagos érdeke az, hogy minél magasabb áron értékesíteni tudja, addig a felhasználónak az, hogy minél alacsonyabb áron szerezze be. Az atomkorszakban, mikor a terrorizmus máris óriási méreteket öltött, a katonai megoldás mégsem lehet célravezető. A helyzet megoldására a felhasználó világnak be kell dobnia az emberiség legerősebb fegyverét, az intelligenciát. Csak így juthat más energiaforráshoz. Ezáltal kőolajmentesíteni fogja a világot, megváltoztatja a motorizációt minden technikai, gazdasági és társadalmi konzekvenciájával együtt.

Kijelenthetjük, hogy ma a kőolajnak, mint energiaforrásnak a helyettesítése határozza meg a tudáshalmaz fejlődésirányát, mert ez jelenti az emberiségre a legnagyobb veszélyt. Ez vezet a terrorizmushoz és a miniatűr házikészítményű atombombákhoz is. Ha a tudás egy új nukleáris bombaszerű megoldást talál, az valószínűleg az emberiség elpusztulását fogja maga után vonni.

Végkövetkeztetésként elmondhatjuk, hogy az emberiség evolúcióját alapvetően két tényező befolyásolja: szellemi oldalon a tudás, anyagi oldalon az energia. Az intellektum megteremti az energiát és gondoskodik ennek felhasználásáról. Az energia az, ami a világ anyagi részét mozgásba hozza és mozgásban tartja. Ez termel, mert minden szintű termeléshez megfelelő szintű energia szükségeltetik.

A tudásalap és a társadalmi igény, valamint a jövő tudásalapjának a feltérképezése és igényeihez való orientálása nem egy spontán liberális gondolkodás eredménye, hanem egy tudatos, tanulmányok során előkészített munka finalitása, amit az állam, mint e célra alkotott intézmény, irányít, illetve valósít meg. Az a tevékenység, amely a tudás orientálását koordinálja, a politika.

4. A KULTÚRA

A kultúra fogalmát különböző szerzők különbözőképpen fogalmazták meg, de nagy általánosságban elfogadható az a megfogalmazás, miszerint a kultúra az emberiség által létrehozott anyagi és szellemi értékek összessége.

Ahhoz, hogy ezt a megfogalmazást használni tudjuk, pontosítanunk kell, hogy mit értünk anyagi és szellemi értéken, és mit takar egyáltalán az a fogalom, hogy érték.

Érték az, ami a társadalomnak hasznos. Ha ebből a megközelítésből feltesszük a kérdést, hogy az atombomba és egyáltalán a nukleáris fegyver társadalmi értéket képvisel-e, a pozitív válasz eléggé nyitott. Adolf Hitler nagy horderejű munkája, a Mein Kampf, nem nevezhető értéknek, mert az emberiségnek károkat okozott, tehát társadalmilag használhatatlannak bizonyult. Ezért nem volt rá társadalmi igény s így magától marginalizálódott. Igaz, hogy valamikor társadalmi értéket képviselt, de a történelem átlépett rajta, azt azonban el kell ismerjünk, hogy kultúrtörténeti értéke van, segít megérteni a másikat.

Veszély- vagy vágyhelyzet hatására megszületnek a szellemi értékek. Ha ezek materializálódnak, akkor anyagi értékekké alakulnak át, a tudat logikai részét támadják s a tudomány kategóriáját alkotják. Ha nem materializálódnak és nem válnak anyagi értékke, akkor az érzelmekre lesznek hatással és a művészetek kategóriáját alkotják.

A kultúrát tulajdonképpen e két kategória alkotja, közöttük lévén egy kölcsönös determináltság.

A művészet az a külső inger, ami az embert lelkiileg kiemeli a környező világ valóságából vagy abból, amit valóságnak fog fel, érzelmileg egy magasabb régióba emeli, katarzisos állapotot hoz létre. A művészet kábítószer, ennek pozitív értelmezésében. Azáltal fejt ki progressziós hatását, hogy mindig több, mint a természet és ezáltal egy olyan emberi modellt mutat fel és tesz követendővé, amely magasabbrendű, mint minden, ami a természetben előfordul. Vágyat ébreszt a tökéletes elérésére. Felszabadít a múlt és a jelen nyomasztó valóságától. Létrehozza a fausti modellt.

A sas magasán repül, hogy nagyobb területet lásson be. A művészet magasságából szélesebbek a horizontok, élesebb a látás és merészebbek a vágyak. A művészet megteremti a modellt, s ezt az egyén a tudomány eszközeivel megvalósítja.

Tehát kijelenthetjük, hogy úgy a tudománynak, mint a művészetnek jelentős szerep jut az emberi evolúcióban.

A művészet nemcsak szórakoztat, hanem hozzájárul az emberiség fejlődéséhez. Megteremti a szép ideáját s ezáltal kellemessé és hasznossá teszi az egyént.

Nem egy kontemplatív szépségideáról beszélünk, mint Kant. Az ő megfogalmazása szerint a szép az, ami érdek nélkül tetszik. Ez azonban nem töltheti be az esztétika evolutív hatását, nem készíthet cselekvésre, csak kontemplálásra. Arisztotelész szerint szép az, ami kellemes és hasznos. Valóban, a művészet szerepe az, hogy az emberekben kialakítsa a vágyat egy kellemes és hasznos szépségideál elérésére. Ez a művészet teremtő valósága.

A művészetek élvezete kellemessé tesz minket környezetünk számára. A kulturált ember első sorban kellemes ember. Könnyebben érvényesíti akarátát, környezete szívesen elfogadja. A kellemetlen embert lehetőleg elkerülik és ha tehetik, gátolják. A kulturált ember első ismeretjelje a visszafogott és előzékeny viselkedés. Ez az, ami megteremti a társadalom összetevői közötti gördülékeny viszonyokat. Ezzel szemben a kulturálatlan, agresszív, bántó, lekezelő

viselkedés emberközi és társadalmi konfliktus-helyzeteket alakít ki. Ez a társadalmilag veszélyes tettek csírája. Ha remediálni akarjuk az antiszociális viselkedést, elég lenne ráfigyelni a kultúra szerepére a hasznos modell kialakításában. És itt nem az új ember formálásáról van szó, amit a kommunista ideológia hirdetett. Itt az embernek önmagával szembeni igényéről van szó.

Ne feledjük, nagyon keskeny az a mezsgye, amin a kellemes és a hasznos között egyensúlyozni kell. Általában, ami kellemes, az nem feltétlenül hasznos, és ami hasznos, az nem feltétlenül kellemes. A munka hasznos, ha a cél is hasznos, aminek az érdekében cselekszünk. A hasznos munka is lehet kellemes, ha azt olyan szakmai szintről tudjuk kezelni, hogy hobby rangjára emelkedik, vagy lehet kellemetlen és terhes. A kultúra az, ami ezt megszabja. Minél magasabb szakmai szinten állunk, annál könnyebb a feladatok által támasztott igények megoldása. Itt nem elhanyagolható tényező a munkavállaló és a munkáltató közötti viszony. Ha ez kölcsönös kulturált viszony, kellemessé teheti mindkettő életét, ha nem, akkor teher lesz. Ez az eredményesség titka.

Ha az egyén a magasabbrendű emberi modellt önmagában valósítja meg, akkor az ő hasznossági fogalma eltér az átlagember hasznossági fogalmától és következésképpen ez a hasznosság számára érthetetlen. Ezért mindent elkövet, hogy szabaduljon egy számára érthetetlen, zavaró fogalomtól. Gátolja a magasabb színvonalú emberek kiteljesedését, míg a kultúra segítségével fel nem zárkózik a zavaró tényezők fogalmi szintjére. Az átlagon aluli rétegen nincs, ami segítsen, így az nem fejlődhet fel az elfogadhatósági szintre.

A kultúra azáltal, hogy vágyakat gerjeszt, az übermensch modelljét vetíti a kultúrember elé, a jelent alakítja és a jövőt modellálja azáltal, hogy a szép fogalmát promoválja. A kultúra az emberiség fejlődésének igen fontos mozgatórugója.

5. AZ ÉRTÉKTÖBBLET

A piaczgazdaságra beállított rendszerek lényege és értelme a profitszerzés. A profitmegvalósítási igény a termelési rendszernek azt a képességét használja ki, hogy a rendszerbe bemenő értékek kisebbek, mint a rendszerből kijövők. A rendszer többet termel, mint amennyit fogyaszt. Ha valaki anyagi tőkét fektet be, azzal a reménnyel teszi, hogy a befektetett tőke-mennyiségnél nagyobb értéket valósíthat meg. Ez a nyereség vagy a profit. Az alapkérdés az, hogy honnan ez a képesség?

Nem célunk közgazdasági elméleteket boncolgatni a profit keletkezéséről, de azért érdemes futólagosan megemlíteni különböző elképzeléseket, ugyanis ez a téma évszázadok óta foglalkoztatta és foglalkoztatja a különböző orientációjú közgazdászokat, annál is inkább, mivel a profit gyarapításának módozatai a közgazdaságtudomány tárgya.

Nagy általánosságban elfogadott felfogás, hogy az értéktöbblet keletkezési helye az anyagi javak termelési szférájában történik és fő forrása az emberi munka (Adam Smith és mások), ugyanis az egyén többet képes termelni, mint amennyi saját fenntartásához szükséges. Ezen elmélet szerint a munkaidőnek van egy része, amelyben a saját fenntartásához szükséges értéket termeli meg, és van egy rész, amikor a felesleget. Ez lenne a többletmunka, az értéktöbblet eredete.

Egy másik felfogás szerint az értéktöbblet a kereskedelmi szférából származik (David Ricardo), azaz a termelési érték és a forgalmi érték közötti különbség alkotja az értéktöbbletet. Ha különböző tájegységek, országok termékeiket egymás között elcserélik, többletértéket valósítanak meg, ugyanis adottságaik függvényében a termékekbe fordított munka mennyisége különböző, s így a termelési érték is különböző lesz. (Ricardo példája az angol szövettel és a portugál borral).

Egy másik elmélet az értéktöbblet eredetét a banki szférában keresi és a kamatot azonosítja az értéktöbblettel.

Egy negyedik elmélet a mezőgazdaságban keresi minden többlet eredetét és a földjárulékot teszi felelőssé az értéktöbblet alakulásáért.

Mindezeknek a felfogásoknak van egy közös vonásuk. Az értéktöbbletet az emberi szellemen kívül keresik, a többletmunkában, a spekulációban, legyen az kereskedelmi, banki vagy mezőgazdasági.

A kommunista ideológia abban az igyekezetében, hogy igazolja a rendszer létjogosultságát, kidolgozta a proletáriátus viszonylagos elnyomorodásának elméletét és ezzel hallgatólagosan rávilágított az értéktöbblet valódi eredetére. Azt állították, hogy az 1870-es években 8 óra alatt egy munkás 8 dollár értéket termelt, ebből 4 dollár érték saját fenntartását szolgálta és a fennmaradó négyet elsajátította a kapitalista. Száz év múlva ugyanaz a munkás nyolc óra alatt termelt 32 dollár értéket, amiből ő kapott nyolc dollárt és a kapitalista elsajátított huszonnégy dollár értéket. Így a munkás jövedelme igaz, hogy a duplájára emelkedett, de a kapitalistáé hatszorosára nőtt. És itt feltevődik a kérdés. Mi tette lehetővé a munkásnak, hogy ugyanannyi idő alatt nyolc dollárról harminckét dollárra emelje teljesítményét? A munkás izmai ugyanúgy feszülnek és ernyednek mint száz évvel ezelőtt. Tehát a corpus szintjén nem változott semmi. Azonban ehhez tudás, intellektuális tőke járult és ez tette lehetővé, hogy a rendszerből kijövő értékek magasabbak lehessenek a bemenőknél.

A közgazdászok, mivel kizárólag a corpus szintjén gondolkodtak, nem tudták megoldani az értéktöbblet eredetét. Ennek tudástól való származtatása nemcsak elméleti jellegű: a marxisták

kezében a kisajátítók kisajátításának a gyakorlatához vezetett és ez az ész trónfosztását jelentette. A proletariátus tagjai, vagy mások a proletariátus nevében, a materializált tudást akarták elvenni vagy vették el.

Az értéktöbbség, mint az intellektum materializált változata, egy tudásalapú társadalmi berendezkedés alapja. Meghatározásának jelentősége messze túlmutat egy egyszerű könyvtári tudásnál. Ezen felfogásnak gazdasági és politikai jelentősége van.

A tudás meghatározó jelentőségét a második világháború során tapasztalták meg és a győztes hatalmak igyekeztek is megkaparintani a vesztesek tudáspotenciálját oly módon, hogy mindenkit, aki a tudomány terén valamit számított, szolgálatukba állították. Ez volt az a hadizsákmány, ami a háború utáni gazdasági és politikai helyzetet meghatározta. Ez a háború tulajdonképpen az intellektumok háborúja volt. Aki több materializált tudást tudott hadrendbe állítani, az megnyerte.

A tudás ma már elsősorban gazdasági kategória. Egy gazdasági egység vagyona két részre osztható: anyagi és szellemi tőkére. A szellemi tőke volumenét, mivel ez nem számszerűsíthető, a könyvelőségi mérlegek nem mutatják ki, pedig a vállalkozás hatékonysága, a garancia-képesség épp ennek a függvénye. A mérlegek torzítják a vállalkozás valódi vagyoni helyzetét és gazdasági teljesítőképességét, ugyanis hiába létezik bármilyen mennyiségű és minőségű anyagi tőke, ha hiányzik a szellem, az intellektum, ami mozgásba hozza és többletesíti. Ezért téves és káros az a bankpolitika, ami a hitelképességet kizárólag az anyagi tőkéhez köti, ugyanis ez a képesség a két tőke dinamikus egyensúlyi állapotát kell tükrözze.

A tudásalapú profitelmélet feltételezi, hogy minél több tudást adunk hozzá az anyaghoz, annál nagyobb értéktöbbséget nyerünk és ez így igaz. Rézből készíthetünk üstöt is, de mikroprocesszoros részecskét is. Az értékkülönbség viszont jelentős.

Ahhoz, hogy a termelési szférában a felhalmozott tudást monetizálni lehessen, a kereslet szintjén is egy ugyanolyan szintű tudáshalmaz szükségeltetik. Hiába a legmodernebb számítógép, ha felhasználási szinten nincs fogadóképesség. Mivel a tudás, amint említettük, gazdasági kategória, ezt is a kereslet és kínálat törvényei szabályozzák. Csak annak a tudásnak van létjogosultsága, amely a kereslet szintjén érvényesíthető. Egy repülőgépgyártó üzemben nem sok hasznát veszik Szent Ágoston tanai ismeretének, mint ahogy a repülőgép hasznosítása terén sem.

Tulajdonképpen hová lokalizálható az értéktöbbség keletkezési helye? Minden további nélkül a tapasztalat, mint tudásalap a termelési szférában szerezhető meg, de fő előfordulási helye az oktatás és a kutatás. A tapasztalati tudás csak akkor szerezhető meg, ha létezik egy alaptudás, amit az oktatás nyújt, egy már kitapasztalt tudás és egy kikutatott tudás, aminek még hiányzik a tapasztalati háttere.

Az értéktöbbség keletkezési helyének meghatározása politikai jelentőségű, mert ha egy gazdaságpolitikus döntéseinek súlypontját gazdaságfejlesztésre akarja irányítani, akkor az értéktöbbség keletkezési helyére kell fókuszálnia. Mivel a tudás gazdasági kategória, ennek a megszerzése beruházás. Ezért a beruházásnak erre a területre kell irányulnia. Tehát a gazdaságpolitika tulajdonképpen oktatás- és kutatópolitika. Egy fejlődő ország hiába várja a külföldi beruházások volumenének növekedését, ha ő nem tud ennek megfelelő tudásalapot biztosítani, amit materializálni illetve monetizálni tudjon, a beruházó anyagi tőkéjét nem tudja működtetni és nem tud profitot kreálni.

Az értéktöbbség-elmélet, mint materializált és monetizált tudás, szociális szempontból is meghatározó, ugyanis a szociálisan leszakadt populáció társadalmi felzárkóztatásának módja ennek értéktöbbségképessé való tétele, tudásalapjának materializálhatóvá és monetizálhatóvá való tétele. Értéktöbbséget megvalósítani seprűkötésből nem lehet.

Végkövetkeztetésként megállapíthatjuk, hogy a profit nem egyéb, mint a materiába beépített tudás számszerűsített formája.

Különben anélkül, hogy ezt az elméletet doktrináris szinten feldolgozták és elfogadták volna, a multinacionális cégek gyakorlata ezt a tézist állítja gazdaságpolitikájának középpontjába. Tőkéjét oda telepíti, ahol magas képzettségű munkaerő van.

6. AZ EGYENLŐSÉG ELVE

A világmindenség áll és marad mindaddig, míg összetevői között egyensúlyi helyzet áll fenn. A matematika, a fizika, a kémia, a biológia és nem utolsósorban a társadalom törvényszerűségei ezen az echipolencián alapszanak. A csillagmindenség addig áll, míg a bolygók egymással szembeni vonzereje egyensúlyban tartja őket. Amikor ez megbomlik, egymásba hullnak. Az elemek is addig léteznek, míg az azokat összetevő atomok belső szerkezete egyensúlyban van. Mikor ez felbomlik, következik Hiroshima. Einstein képlete, miszerint az energia egyenlő $m \times c^2$ -tel, szintén az univerzum fennmaradásának törvényszerűségére utal. A matematikai egyenletrendszer is a tények közti egyenlőség elvét fejezi ki. Az élővilág is energiát vesz fel és energiát ad le. Fennmaradásához a felvett és leadott energia közti egyensúlyi helyzet szükséges. Amint látjuk, a két kis párhuzamos vonalka a világmindenség fennmaradásának az alapja. Ha ez eltűnik, a világ megszűnik létezni. Ez statika. Biztosítja a létet, de nem az életet. Élet akkor lesz, ha a statikát egy dinamika ellensúlyozza. Különben nincs mozgás és nincs élet. A dinamika feltételez egy olyan energiát, ami állandóan a statikai, az egyensúlyi helyzet felbontásán munkálkodik és ez a veszély.

A fent említett axiómaszerű állításnak társadalmi vonatkozása is van, ugyanis amennyiben a társadalom a természet fejlettségének legfelsőbb foka, ezek a törvényszerűségek rá is vonatkoznak.

Mi az, ami a társadalmat egyensúlyi helyzetben tartja? A társadalmi elemek jogainak és kötelezettségeinek egyensúlyi helyzete úgy egymással, mint a társadalom egészével szemben. Történelmi visszatekintésben: a parasztnak kötelessége volt a lovagot felszerelni és élelmezni, s ennek ellenében joga volt a biztonságra, úgy belső, mint külső ellenséggel szemben. A rab-szolga dolgozott és ezért joga volt életkörülményei biztosítására. A munkás dolgozott, s így jogot formált a bérre. Az állampolgár kötelessége adót fizetni, s ennek ellenében joga van az állami szolgáltatásokra.

A liberális elven működő társadalmi berendezkedések, amelyek látszólag egyenlőségi elven működnek, tulajdonképpen nem respektálják ezt az elvet. Az egyénnek joga van a társadalom által nyújtott szolgáltatásokhoz olyan arányban, amilyenben a társadalom intézményeinek, konkrétan az államnak, a fenntartásához hozzájárul. Ez nem anyagilag, hanem szellemileg értelmezendő.

A jogegyenlőség elvén nem az egyének közti egyenlőséget kell érteni, hanem a jogok és kötelezettségek közti egyenlőséget. Ezzel szemben a liberális eszméken alapuló parlamenti demokrácia a politikai egyenlőség eszméjéből indul ki, ami abszurdum. A polgári egyenlőség szó szerinti felfogása természetellenes. A liberális gondolkodásmód az egyének és nem a szellemi képességek közti egyenlőséget hirdeti és alkotmányjogi szempontból bizonyos mértékben be is tarja. Ezzel a társadalom komponensei között egyenlőtlenségi helyzetet teremt és ez természetellenessége miatt óriási károkat okoz.

A szabadság, testvériség, egyenlőség jelszava, amikor a felemelkedő polgárság mozgalmának jelszavává lépett elő, politikai létjogosultságot nyert azáltal, hogy a meglévő intellektuális szint, ennek műszaki vetülete és gazdasági kibontakozása egy új társadalomberendezkedést igényelt. A természetes evolúció egy új jogrendet követelt. A szellemi fejlettség és ennek gazdasági kibontakozása a társadalmi életben is egyenlőséget követelt. A társadalmi berendezkedés hierarchikus volt és a jogrend ezt biztosította. Mindez konfliktushoz vezetett, mivel míg az új műszaki és gazdasági szintet képviselő polgárság a jogrend szintjén egyenlőséget kért, a hierarchikus társadalmi berendezkedés ezt nem tette lehetővé. De ne tévedjünk, a

polgárság mint a szellemi, műszaki és gazdasági szint képviselője a nemességgel akart egyenlő lenni, nem a paraszttal vagy a pikaróval, melynek sem szellemi szintje, sem gazdasági ereje nem volt a fejlődés viselője. Az egyenlőség jelszavának hangoztatásával a nemesi társadalomberendezkedést akarta felborítani, mert az akadályozta szellemi fölényének gazdasági kibontakozását. Ez akkor természetes igény volt.

Ma már az egyenlőség eszméje és főleg gyakorlata természetellenes, mert míg a jogrend formális egyenlőséget hirdet, addig a természetben a szereplők szellemi képessége nem egyenlő. A természetes evolúció egyensúlyi, ehipolenciális helyzetben alapszik, amit a komplementáris egyenlőtlenségek hoznak létre. Az egyének viszont elsősorban genetikailag, következésképpen pedig fizikálisan, szellemileg, anyagilag, társadalmilag stb. nem egyenlőek. Mivel csak egy formális egyenlőség létezik és senki sem meri felvállalni az egyenlőtlenség nyilvánosságát, ezért az egész rendszer csak egy látszatrendszer. Az egyenlőtlenség megnyilvánul már az elemi iskola első osztályában. Ha a gyerekek genetikailag nem egyenlőek, akkor nem is lehet elvárni tőlük egyenlő eredményességet és egyenlő elbírálást a tanítónéni és a csoport részéről. A pedagógus osztályozza a gyerekeket tanulmányi előmenetelük szerint, a csoport elismeri az ügyesebbet, lidert csinál belőle.

A természet rendjével való legelképesztőbb visszaélés a férfi és a nő egyenlőségi helyzetbe való állítása. A hím- és nőnem komplementáris helyzet. Közöttük egyenlőségi jelet tenni visszaélés a természet rendjével. Párhuzamos sikkra helyezni a nőt a férfival és különösen a nőt a férfi funkcióval társítani, azt jelenti, hogy a társadalmat megfosztjuk a női funkciótól. A férfi nő nélkül csak fél ember, a nő férfi nélkül szintén. Egészet csak a férfi és nő egygyolvasása jelent. Ugyanilyen aberráció a homoszexuálisnak egyenlő jogi státust biztosítani a biszexuálissal. A homoszexualitás természetellenes helyzet, a homoszexuális ember nem nemzőképes, nem képes biztosítani a társadalom folytonosságát.

A társadalmi élet szintjén a genetikai különbözőségekből fakadó intellektuális és szellemi különbözőség teljesítménykülönbséget eredményez s ennek az evolúciója az egyén számára meghatározó. Nem lehet egyenlőségi előjelet tenni egy nagy szellemiségű, következésképpen nagy teljesítményű egyén és egy alacsony szellemiségű és teljesítményű között. Nem egyforma a műszaki színvonal emeléséhez, ennek gazdasági vetületéhez és a megfelelő társadalomberendezkedés kialakításához való hozzájárulása.

És itt kezdődik a demokratikusnak nevezett társadalomberendezkedésű rendszerek farizeizmus, illetve a társadalomvezetésre gyakorolt destruktív hatása. Amint mondtuk, a társadalomberendezkedés lényege egy olyan jogrend kialakulásának elősegítése, amely optimális lehetőséget biztosít az intellektum érvényesüléséhez, a műszaki színvonalhoz és ennek optimális gazdasági kiteljesülésének biztosításához. E hármasszimbiózis egyensúlyát és érvényesítését egy magas szellemiségű tudományos vezető-kutató társadalmi réteg tudja biztosítani. Ez a jelen társadalom vezető ereje és arisztokráciája. Ez a szerep ezt a társadalmi réteget a jogrend a megteremtőjévé és fejlesztőjévé predesztinálja. A döntési mechanizmust és a hatalmi struktúrát ennek a rétegnek az illetékeségébe utalja a természetes evolúció.

Ezzel szemben a mai demokratikus jogrendben a hatalmi struktúrák szintjén nem a szellemi, minőségi, hanem a számbeli, mennyiségi fölény érvényesül. Míg a felnőtt szavazóképes lakosság 10 százaléka birtokolja a szellemi értékek 90 százalékát, addig a hatalmi struktúrák döntéshozatalában ezek a szellemi értékek csak 10 százalékot jelentenek. A demokratikus társadalomszervezés mai formájában megfosztja önmagát a szellemi potencia 90 százalékától. Ez nem hasznosul a döntéshozatalban. Érdekes a társadalmat képviselő testület viszonyulása ehhez a helyzethez. A nagy többség nem viszonyul sehogy, mivel nem ismeri az evolúció természetes dinamikáját és így engedi vezetni magát a 90 százaléktól. Aki ismeri a társadalmi evolúció dinamikáját, az felismeri azt, hogy ez ritkán vagy soha nem fedi a választók ét-

vágyát. Azért, hogy megmaradhasson a hatalmi struktúrában, hogy tudását felhasználhassa a társadalomvezetéshez, olyan retorikai bukfenceket vet, amivel sikeresen el tudja kápráztatni az avatatlan szavazót. Ez fölöslegesen kidobott energia, amivel jól el lehet szórakozni.

Észre kell venni, hogy az a bázis, amelyre az egyenlőség, testvériség elve alapult, eltűnt és a társadalmi berendezkedést a szellemisség által determinált berendezkedéssel kell helyettesíteni.

Észre kell venni, hogy a jövő társadalmi berendezkedése a globalizált világ, amelyben a szellemnek nincsenek sem horizontális, sem vertikális korlátai. Ezért olyan jogrendet kell létrehozni, amely a korlátokon felüli szellemi kibontakozásnak anyagiasodása előtt is lebont mindenféle korlátot. Egy új napóleoni kódex szükségeltetik, ahol a központi helyet nem a corpus hanem az animus képviseli, ahol a társadalmi berendezkedés nem a corpusra és annak vagyonára, hanem a szellemi képességre támaszkodik.

Ennek a szellemi értékrendszernek kell a szolgálatába állítani a politikát, az államot és a jogot. Ennek irányába kell fókuszáljon a politika, az állam funkciói erre kell ráépüljenek és ennek a biztonságát kell, hogy szolgája a jog.

7. A TÁRSADALMI HIERARCHIA

Az emberi evolúció forrása az emberi intelligencia. A szellemiség az, ami az embert emberré és a csordát társadalommá tette. Az értéktöbblet termeléséhez, avagy az egyetemes emberi evolúcióhoz mindenki saját szellemi képességének arányában járul hozzá. Az emberek egymáshoz és a közösséghez való viszonyát szintén a szellemi képesség függvénye határozza meg.

Ennek értelmében hamis az a demokrácia, amely a jogok gyakorlásában feltételez egy egyenlőséget. A javak előállításához és a társadalmi evolúcióhoz való hozzájárulás egyedenként különböző, kinek-kinek szellemi képességének arányában. A szocializmus megmutatta, hogy haladásellenes, destruktív alkalmazni egy olyan gyakorlatot, amely erőszakkal egyenlőségi jelet kíván tenni a különben egyenlőtlen szellemi kapacitással rendelkező egyének között. Az olyan társadalmi berendezkedésekben, amelyben a szellemi tőkének nincs társadalmi megbecsülése, az egyén szellemi fejlődése - annak anyagi és státushelyzeti vonatkozásában - a hobbi szintjére szorul, a társadalom vezető pozíciójába a lumpen elemek kerülnek ennek minden következményével együtt és kommunizmus lesz.

A társadalom hierarchizálása nem újkeletű. Mindig és minden körülmények közt létezett egy olyan réteg, amely meghatározta a fejlődés irányát és viselte a fennmaradás és előrelépés súlyát. A történelem minden stádiumában az emberiség kitermelte magából azt a réteget, amely adottságaiból kifolyólag képes volt viselni a társadalmi evolúció felelősségét. Ezt nevezzük arisztokráciának.

Az emberiség létét vagy az adott társadalom biztonságát fenyegető vészhelyzetek kitermeltek egy olyan kategóriát, amely képes volt a rendelkezésére álló társadalmi energiát mozgósítani, maga mögé felsorakoztatni, s ezáltal a vészhelyzettel szembenézni és azt leküzdeni. A társadalmi elit ahhoz, hogy teljesítse vállalt feladatait, újjászervezte a társadalmat és hadrendbe állította. Mozdósításra képes társadalmi rendet hozott létre. Ebben az új rendben minden elemnek meg kellett találnia a képességeinek megfelelő helyet a saját és a köz érdekeinek megfelelően.

Egy rövid és summás történelmi visszatekintéssel nyomon lehet követni, ahogy a történelem folyamán előforduló vészhelyzetek milyen elit társadalmi réteget termeltek ki.

A Római Birodalom fennmaradását, terjeszkedését és egyáltalán létét katonai teljesítményének köszönheti. A katonai erények álltak az emberi értékrendszer súlypontjában. A katonák voltak azok, akik területeket hódítottak és rabszolgákat szereztek, azaz munkaerővel és energiával látták el a társadalmat. Ezért Romában ahhoz, hogy valaki társadalmi megbecsülést szerezzen, katonai erényeket és eredményeket kellett felmutasson. Ezek voltak a Római Birodalom arisztokratái, megbecsült és ünnevelt elemei. A társadalom vezető rétege. Ezzel szemben állt a rabszolga és a provincia, akik a populus kenyerét és cirkuszát biztosították. Az ország szervezői munkájához is azok jutottak, akik katonai téren bizonyítottak.

A Birodalom bukása után, amikor az őskeresztény hittől átítatott posztrómai társadalom létét különböző hódítók, arabok, normanok stb. fenyegették, ennek megvédését szintén a katonai erényekkel rendelkező lovagok biztosították. Ők voltak az akkori társadalom arisztokratái, a társadalmi berendezkedés az ők igényei szerint történt és ezekhez igazodott a társadalom többi összetevője. Így volt biztosítható a posztrómai társadalom léte.

Ezt a felsorakoztatást végigvezethetjük egészen napjainkig. Érdemesnek tartjuk egy gondolat erejéig megállni a liberális gondolkodásmód győzelménél, ahol látszólag megdőlt a tradicio-

nális társadalmi hierarchia és kihirdették az egyenlőség, testvériség, szabadság elvét. Azonban a liberális alapokra helyezett gazdaságnak a szabadverseny szellemével és gyakorlatával kellett szembenéznie. Egy egyenlőségi alapra helyezett társadalmi berendezkedés ezzel nem lett volna mit tegyen. Egy új arisztokráciára: a bankárok, tulajdonosok, gyárosok világára volt szükség és ezek érdekeit kellett erővonalba helyezni.

De mi a helyzet ma?

Napjainkban szinte kizárólagosan a tudomány a társadalmi evolúció meghatározó eleme. Jelenlegi társadalmunkban a tudás, illetve a tudomány hordozójának rétege a determináns a társadalmi fejlődésben. Ez a réteg a XX. század második felének és a XXI. századnak az arisztokráciája. Ők viselik a társadalmi evolúció súlyát, érzékelik ennek hasznát és veszélyét. Amíg a preglobalizált társadalmi berendezkedésekben az arisztokráciát grófok, hercegek, bárók, majd később bankárok, gyárosok rétege képviselte, addig a mai társadalomban a tudósok különböző kategóriái tölti be ezt a szerepet.

Az előbbi társadalmi berendezkedések arisztokráciájához egy olyan jogrend volt mellérendelve, amely biztosította hivatásuk betöltését, biztosítva voltak a szükséges anyagi, hatalmi és jogi eszközök, és ezáltal társadalmi státushelyzetük, ezzel szemben a mai jogrend nem adekvált az arisztokrácia hivatásának kiteljesítésére, nincs mellérendelve sem egy anyagi, sem egy jogi háttér, amely tevékenységének biztonságát garantálhatná. Amíg a feudális berendezkedést egy feudális jogrend, a piacgazdaságra berendezkedett társadalmat egy polgári törvénykönyv biztosította, addig a posztkapitalista rendszernek hiányzik a megfelelő törvénykerete, amely a tudomány hordozóinak a státushelyzetét lenne képes garantálni.

Minden társadalmi elitnek az adott kor követelményeinek megfelelő képességekkel kellett rendelkeznie. Az ókor és a középkor arisztokráciája elsősorban jó katona, harcos kellett legyen. Intellektuális adottságai másodlagosak voltak, mert ha nem tudta kellő ügyességgel forgatni a kardot, lándzsát, ha nem volt elég fizikai ereje a páncél viseléséhez, vajmi keveset segített rajta, hogy a kor követelményeihez viszonyítva nagy intellektuális hányadossal rendelkezett és megfelelő instrukcióban is részesült. Úgyszintén a kapitalista hiába rendelkezett bármilyen humanista műveltséggel, ha hiányoztak a pénzügyi tranzakciókhoz elengedhetetlenül szükséges adottságai, amelyek sokszor az adott kor erkölcsi, de legalábbis a keresztény erkölcsi értékeket és érzelmeket sokkolták.

Amint látjuk, minden társadalmi elitnek megfelelő státushelyzetet és anyagi háttérrel kellett biztosítani vagy engedni, hogy ő maga biztosítsa. Mindennemű arisztokrácia működésének feltétele: „pénz, paripa, fegyver”. Mindezt a társadalom biztosította számukra, annak a szolgáltatásnak ellenében, amit ők adtak: biztonság, jobb életkörülmény-teremtés stb. ellenében.

A mai társadalom a tudás arisztokráciájának egyelőre nem biztosítja azt a pénzt, paripát, fegyvert, amely ezt a társadalmi réteget megilleti és elhivatottságának teljesítése érdekében szükséges neki. Az oktatás és a kutatás sok pénzbe kerül és a társadalmat nagy anyagi megterhelésnek veti alá, de mindaddig, amíg nem ez a fő befektetési irány, addig ez az új típusú arisztokrácia nem tudja vagy csak részben tudja hivatását beteljesíteni.

8. A GLOBALIZÁCIÓ TÜNDÖKLÉSE ÉS BUKÁSA

A társadalmi berendezkedéseknek létezik tündöklése és bukása. A bukás akkor következik be, amikor a terhek meghaladják a teljesítőképességet. Amikor a Római Birodalom belső terhei annyira felduzzadtak, hogy tartományai már nem bírták azokat elviselni, hanyatlásnak indult. Létrejött egy élősködő társadalmi réteg, amelyet az államnak el kellett tartani ahhoz, hogy a belső lázongásokat elkerülhesse. Ez a réteg kenyeret és cirkuszt követelt anélkül, hogy ezért tett is volna valamit. Ez neki kijárt. Ugyanez történt XIV. Lajos Franciaországában is. A főnemesség eltartása végül az 1789-es forradalomhoz vezetett. A kommunista rendszerek példája még beszédesebb. Ezeket kizárólag a hanyatlás jellemezte. Az állam kényszerítő hatalma a munkakerülést biztosította, s így ez a jelenség állampolitikai szintre emelkedett.

A globalizált társadalmi berendezkedések tündöklését és bukását a tudósok mozgatják. Ebből kifolyólag ők mozgatják a globalizált társadalmi berendezkedés tündöklését és bukását. Minden új gondolat születése a szellemi tőkéhez egy újabb lendületet ad az anyagi értelemben vett értéktöbbleteknek és ugyanakkor csökkenti a munkaerő mennyiségi hozzájárulását az új értékhez. Míg a kutatásra fordított munkaerő számszerűen emelkedik, addig a megszületett gondolatok materializálására szánt munkaerő számszerűen csökken, mivel ezt az új gondolat minőségi mutatói helyettesítik. Míg egyetlen kutató ötlete milliók fizikai munkáját teszi fölöslegessé, addig a vállalkozói szféra munkaereje nem vándorol a kutatási szférába, egyrészt azért, mert nincs felkészülve rá, másrészt pedig azért, mert nem is férne bele. Ebből kifolyólag a vállalkozói munkaerő a kisvállalkozók, illetve a munkanélküliek felé vándorol.

Egy Magyarország-szintű társadalom nemzeti össztermékének 70%-át a nagy nemzetközi vállalatok adják, ám a munkaerő 30%-át foglalkoztatják és ez a különbség a technológia fejlődésével egyre növekszik. Mindez azt eredményezi, hogy számban egyre csökkenő képesített munkaerőnek el kell tartania a számban egyre növekedő, de felkészültségében alacsony szintű munkaerőt. Mivel a kis- és középvállalatok technológiai szintje nem enged versenyképességet a magas intellektuális tőkével rendelkező nemzetközi vállalatokkal szemben, ezek csak társadalmi segítséggel tudják fenntartani önmagukat. Tehát levonhatjuk a következtetést, hogy a társadalom 30%-nak kell direkt vagy indirekt módon eltartania a lakosság 70 %-át. Vannak olyan országok is, ahol ez az arány 10 a 90-hez. Ott már közeledik a vég, ugyanis a hatalom gyakorlását az egy ember egy szavazat elve alapján az a 90% gyakorolja, amelyet a 10% eltart. Paradox helyzet, hogy a lakosság azon része, amely nem termel vagy csak önmagának fenntartásához elegendőt termel, az rendelkezzen olyan helyzetek fölött, amelyekhez neki nagyon kevés a hozzájárulása, vagy nincs is. Amikor az aktív és inaktív lakosság közti arány annyira elferdül, hogy az aktív lakosság már nem tudja eltartani az inaktívat, ez utóbbi fel fog lázadni és jogait fogja követelni. Hasonló helyzet vezetett a kommunizmushoz is, amely létrehozta a lezüllöttek uralmát.

Napjainkban a politikai vezetők egy része a lezüllöttek nyomásán úgy kíván enyhíteni, hogy a kis cégeknek támogatást nyújt, a munkanélkülieknek pedig munkát. Lehetetlen vállalkozás, mert sem az egyiknek, sem a másiknak nincs intellektuális fedezete, hogy felvegye a versenyt a nemzetközi cégekkel. Az aktív és inaktív lakosság közti viszony konfliktussá fog fajulni és mivel az eltartottak ebben a helyzetben sem tudják megállni a helyüket, bekövetkezik a terror. A politikai vezetők valamennyire képeseknek bizonyulnak a többség ügyes félrevezetésére, de ez a helyzet nem fokozódhat a végtelenségig. A társadalmi berendezkedést nem lehet a félrevezetés művészetére építeni. Itt nem a dolgozó tömeg elnyomásáról van szó, mint ahogy azt a marxisták hangoztatták, hanem itt az aktív és inaktív lakosság közti értékkülönbség által generált konfliktusról van szó. Az anyagi tőkét vonják el a kutatási és termelési szférából

azért, hogy anyagilag megsegíthessék a kis- és középvállalatokat és az egyre növekvő munkanélkülieket. Az állami költségvetés 60-70 százaléka közvetett vagy közvetlen módon szociális jellegű. Vagy az állami költségvetésből finanszírozzák a kis- és középvállalatok feltőkésítését, vagy a bürokráciát duzzasztják föl ahhoz, hogy látszólagos munkahelyet biztosíthassanak, vagy direkt módon munkanélküli segínyt folyósíthassanak. Ám nem munkahelyet kell teremteni, hanem konkurenciaképes piacot.

A történelemben túlnépesedési helyzetek mindig voltak és azt mostanig így vagy úgy a társadalomvezetés mindig megoldotta. Gondoljunk a keresztesháborúkra, amelyek célja tk. új területek megszerzése volt a túlnépesedett lakosság számára. Vagy gondoljunk a gyarmatosításokra. Az addig kihasználatlan hatalmas területek sok ideig felszívták Európa népességfölségét. Aztán következett a drang nach osten és a második világháború bebizonyította, hogy ez az út már nem járható, már nem lehet expanziós politikával újabb területeket szerezni, ugyanis nincs katonai potenciál, ami ezt kivitelezhetné. És jött a következő megoldás: a szellemi expanzió. Ám a XX. század végére ez a verseny is véget ért és a Szovjetunió hatalmas szellemi potenciálja megtérdelt a nyugat szellemi fölénye előtt, s így bebizonyosodott, hogy ezt a vitát szellemi expanzióval sem lehet megoldani.

De akkor mi a megoldás?

Az egyetlen megoldás a kirekedt kategória intellektuális feltőkésítése. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha erre az egyéneknek megfelelő adottságuk van, ha genetikailag alkalmasak erre. A lezüllöttek alkalmassá tétele egy újabb kihívás a tudomány számára.

A történelem folyamán egy másik ilyen globalizációs kihívás a kereszténység elterjesztése volt. A Római Birodalom területileg, de főleg a közfelfogásban a világot jelentette. A kereszténység megjelenése és elterjedése éppen ezen globális világ kihívásának tett eleget és azért sikerült neki, mert megvoltak azok az egységes gazdasági alapok, amelyek egy ilyen globális hitvilágot létrehozhattak. Amerikában is azért terjedhetett el a kereszténység, mert itt is megvoltak ezek a katonai, politikai feltételek. Ázsiát és Afrikát azért nem sikerült a kereszténységnek megszerezni, mert nem tudták megteremteni azt a gazdasági, katonai és politikai szükségességet, amely egy ilyen világ létrejöttét igényelte volna. Ma egy olyan globális gazdasági világ van kialakulóban, amely esetleg alapjául szolgálhat egy globális hitvilág kialakulásának, ha egyáltalán szükség lesz ilyenre. A mai keresztény dogmák nem felelnek meg a globalizációs igényeknek. Míg az európai értékrend globalizálódik és rugalmasan alkalmazkodik más kultúrák értékrendjéhez, addig a keresztény hitvilág nem alkuszik és emiatt nem válhat globálissá. A globalizmus mindenkit magába foglaló, de ugyanakkor mindenekfölött álló jelenség.

Míg kialakulása során a katolicizmus volt annyira bölcs hogy nem legyőzte, hanem asszimilálta a különböző barbár törzsek és népek hitvilágát, addig erre sem a keresztény misszió, sem Róma nem volt képes. Mivel nem tudott felülemelkedni a keresztény hitvilág dogmái fölé, megfosztotta Európát attól a lehetőségtől, hogy a világ kultúráját asszimilálja és ezáltal egy magasabbrendű globális kultúrát és hitvilágot hozzon létre. Ennek következménye a ma egymással szembenálló kultúrák katonai konfrontációja. Ezért érthetetlen és egyben kilátástalan a zsidó-keresztény kultúrák terrorizmus elleni harca. Minden véleménytől eltérően viszont ez az a harc, amely, amennyiben döntetlenül végződik, esetleg egy magasabbrendű kultúrához, globális hitvilághoz vezethet. Az európai kultúrában nevelkedett keresztény számára elképzelhetetlen a kamikáze jelenség, viszont a buddhista és mohamedán számára nem. Ennek a kultúra-konfliktusnak is evolúciót serkentő hatása van. Aki győz ebben a harcban, annak kultúrája globalizálódik, vagy patthelyzet esetén egy új globális világ jön létre.

9. AZ EVOLÚCIÓ ÁRA

A szellem, mint az egyéni és társadalmi evolúció vontatója, meghatározó szerepet kap az emberiség fejlődésében. Önfelértő folyamatok és annak tárgyiasítása nemcsak boldogságot, de szenvedést is von, illetve vonhat maga után, ha liberális körülmények közt operál.

De előbb nézzük meg, hogyan is épül fel a társadalom.

Az intellektum hordozói egy bizonyos társadalmi réteg, amely habár számszerűleg és százalékos arányban is egy kisebbséget képez az össznépességből, de intellektuális képességéből kifolyólag az emberi evolúció meghatározója, vontatója. Igaz, hogy számarányuk felfelé ívelő tendenciát mutat, de messze elmarad attól, amit kreatív tevékenységük eredménye fajsúlyosan képvisel az össz-szellemi, illetve anyagi értékből. Kb. az emberiség 5 százaléka produkálja a szellemi értékek 90 százalékát. Ennek a rétegnek a súlyaránya az emberi evolúcióban kilenc az egyhez. Az ezt követő réteg az előbbieket szellemi produktumát anyagiasítja ahhoz, hogy az használati értéket képviselhesen. Ez is egy magasan képzett kategória, nem kreál, de elszájtja mindazt, amit a szellem produkál és anyaggá változtatja. Hogy ezt meg tudja tenni, mindent el kell tanulnia, mit az első kategória kreált. Tevékenysége igen hasznos, ugyanis nélküle a szellemi érték csak álom marad.

Tehát, míg az első a szellemi kreáció jellemzi, addig a másodikat a gyakorlati kivitelezés.

A szellemi kreativitást képviselők arányszáma az össznépességhez viszonyítva az evolúció folyamán növekedő tendenciát mutat, viszont a második kategória képviselőinek száma a termelékenység mutatók emelkedése folytán állandóan csökken. A szellemi és termelési expanzió a magasan képzett munkások közül sokakat helyez disponibilis helyzetbe vagy utal át más foglalkozási körbe. Történelmi példával élve: Londonban a villamos bevezetése feleslegessé tette az addig lóvontatású vasutak omnibuszainak a személyzetét és a teljes bedolgozó hálózatot, amely ezt kiszolgált. Így a kocsisok, a takarmánytermelők vagy átképezték magukat, vagy munkanélkülivé váltak. Ugyanez történt a belsőégésű motorok, majd az automatizált vagy kibernetizált technológiai folyamatok alkalmazásakor. Napjainkban a feleslegessé vált munkaerő a kis- és középvállalatok, a szolgáltatások, illetve a magánvállalkozások irányába mozdul el, s ezáltal képességeinél alacsonyabb munkakörben lesz foglalkoztatva és így részlegesen kihasználatlan marad. Ez már a harmadik kategória, amelynek képviselői társadalmilag hasznosan tevékenyek, munkakörük nem a szellemi produktum anyagiasításának területére esik, de megteremtik az önfenntartásukhoz szükséges anyagi eszközöket. Ám ez is egy leszakadó terület, mert a piaci árkonkurencia, a bérek és a befektetők hármasszorítása által gerjesztett vészhelyzet feloldására anyagi eszközök hiányában nem képesek az elit szellemi tőkéjét igénybe venni. Ez a réteg annyiban életképes, amennyiben a magasabb szintű szellemi tőke anyagiasításának igénye tevékenységének létjogosultságot biztosít. Amennyiben nem, annyiban a társadalom periferiájára szorul.

Itt már a negyedik kategóriáról beszélünk. Ez számbelileg és százalékosan is egyre nagyobb fajsúlyú. Ezen kategória eltartási költségei képezik az evolúció árát. Képviselőit csak a szociális szolidaritás tartja életben. Főleg populáció, amelynek túlnépesedése szükségszerűen újabb holokauszthoz fog vezetni. Igaz, hogy pluszpopuláció mindig is létezett, de a XX. századig ennek volt elhelyezési tere. A X-XIII. században a keresztes háborúk óvták meg az anyaországot a túlnépesedéstől, a XIII-XV. században a kolera és a pestis gondoskodott erről, majd később a tömeges kivándorlás oldotta meg Európa túlnépesedési problémáját, aztán a XX. század első felében jött a két világháború és a holokauszt. De mi van ma?

Amikor a termelésnek még csak a fogyasztói éhséget kellett kielégíteni, kezelhető mértékben vetődtek fel anyagi forrásproblémák, viszont amikor a termelés profitorientált lett, a forrásproblémák más dimenziót kaptak, ugyanis a profitéhség végtelen. Míg az első esetben a fogyasztás gerjesztette és determinálta a termelést, addig a másodikban a termelés profitérdekből gerjeszti a fogyasztást. Az elsőben a társadalom csak annyit fogyasztott, amennyi fenntartásához és egy alacsonyszintű evolúcióhoz szükséges volt s így a létér fedezte a termelés anyagi forrásigényét. A második esetben viszont, mivel a profitéhség határtalan, a fogyasztási éhséget is mesterségesen, messze a szükségesen felülre kell indukálni és ez a forrásigényeket is messze a feltétlen szükséges fölé emeli. Ez maga után vonja a forrásterületek kiterjesztését a létér határain kívülre. A szellemi produkció és annak anyagiasodása a fehér ember létterében és kultúrkörnyezetében keletkezik, míg az anyagi források nagy részét idegen lét- és kultúrkörből szerzi be. Így ezeket a területek be kell vonni az evolúciós kultúrkörbe. Gondoljunk itt pl. arra, hogy a széles értelemben vett európai kultúrzóna a szénhidrogének 95 százalékát igényli, ám ezek előfordulási helye 75 százalékban orosz és arab területeken van. Ebből a helyzetből ezek a népek megélhetési forrást teremtettek maguknak és kialakítottak egy olyan életstílust, amely kizárólag azon alapszik, hogy a területükön létező ásványok minden szellemi és anyagi erőfeszítés nélkül talán az európainál is magasabb életnívót biztosítanak. Ezáltal az európai kultúra szellemi elitjének a társadalom peremvidékére szorult lakosság mellett el kell tartania az orosz, arab stb. területek lakosságát is, amely ennek a produktumból él és erre az életre formál jogot. Mi több, a harmadik világ azon része - és egyre nagyobb része -, amely nem képes a saját szellemi produktumból az európai kultúrához mért színvonalra emelkedni, fegyverrel fordul a magasabb szintű kultúrkör ellen (lásd El Queida).

Tehát a szellem nemcsak evolúciót szül, hanem előrevetíti saját megsemmisülését is. A nemzeti és nemzetközi peremreszorultak a szellemi produktumot és ennek anyagiasítását biztosító rétegnek a segélyére szorulnak és olyan életszínvonalat vindikálnak maguknak, mint amilyen a szellemi elité és ha lehet, még nagyobb. Mindez elkerülhetetlenül belső és külső konfliktusokhoz vezet.

Fel kell figyelni arra a jelenségre is, hogy a 18. és 19. században Amerika, Ausztrália, Új Zéland stb. lakossága a kultúra útjára lépett és szellemi produktuma ma már nagyobb, mint a hagyományos európaié, ennek pozitív és negatív hatásával együtt. Az eltartottak számaránya akkora, hogy felboríthatja az egész rendszert, mi több: az emberiség létét fenyegeti, mert nukleáris katasztrófához vezethet.

Ma a szellem önfejlődése korlátlan, mondjuk úgy, hogy úgy a pozitív, mint negatív jellemzői ellenőrizetlenül, kizárólag liberális körülmények közt folynak le. A szellem önfejlődésének gátat vetni öngyilkosság, de pártatlanul engedni kiteljesedését anélkül, hogy figyelembe vennénk esetleges negatív kihatásait, az is öngyilkosság. Ha a nukleáris fegyverek a terroristák kezébe jutnak, az emberiség vagy legalábbis a tágabb értelemben vett európai kultúrvilág válaszut elé fog kerülni: vagy fizikailag megsemmisíti a terrorizmust és annak utánpótlási vonalát, vagy ő semmisül meg.

Ma a szellemi produktum azért nem orientálható és hatása azért felmérhetetlen, mert globalizálódott, átlépve jóval az egyes behatárolt államok felségterületét. Szuverén lett, nem esve semmiféle hatalom hatáskörébe.

Ezért szükségeltetik egy olyan nemzeti és nemzetközi jogrendszer, amely a szellemi szuverenitás keretei között orientálja a szellem produktumát, nem engedve, hogy negatív hatásai a rendszer felborulásához vezessenek, hogy egy újabb sötét középkor bekövetkezzen.

Ahhoz, hogy egy ilyen jogrendszer létrejöhessen, át kell értékelni a politika, az állam és a jog fogalmát.

10. A POLITIKA SZEREPE

A politika arisztotelészi megfogalmazásban a poliszok ügyeinek intézését jelenti. Amikor ez a megfogalmazás született, akkor még élesen el lehetett határolni a poliszok ügyeit az egyének érdekeitől. Létezett egy kizárólagos magánszféra. A létfenntartáshoz szükséges javak megtermeléséhez és elfogyasztásához nem volt szükség a polisz garanciájára, ugyanis minden család gondoskodott saját életkörülményeiről. A közügyek intézésének feladatkörébe a háborúk viselése, kultúr- és sportintézmények fenntartása és az *agora* igazgatása tartozott. A fejlődés eme szakaszában a termelés volumene egyenlő az egyéni és a közfogyasztás volumenével. Itt a politikum még nem vett fel különösebb gondot. A fejlődés magasabb szakaszában a termelés célja a profit lesz, amely arra ingerli az intellektumot, hogy minél kifinomultabb és hatékonyabb termelési megoldást találjon a nagyobb profitszerzés érdekében. Itt már a polisz és a politikum feladata az, hogy a termelés és fogyasztás közti dinamikus egyensúly fenntartsa. Ma a fogyasztási zóna a termelés és indirekt módon a profitszerzés igényeinek van alárendelve. Ez nem negatív jelenség, mivel versenyhelyzetet teremt és ezáltal biztosítja az evolúciót. A fogyasztás közvetett módon az evolúció érdekében van alárendelve a termelésnek. Mintegy kiegészítője vagy kiszolgálója annak.

Tehát a szellemi és tárgyi globalizáció a politika fogalmának átértékelését is szükségessé teszi. Egy globalizált szellemi világban a politika nemcsak a polisz ügyei intézésének a szerepét tölti be. A szellemnek nem lehet korlátokat emelni, földrajzi határokat szabni és így a szellem pozitív és negatív hatásait nem lehet egy polisz keretei, illetve határai közé szorítani. Nem lehet a politikára úgy tekinteni, mint egyes embercsoportok érdekeinek érvényesítése, mert a szellem globális természete nem tűri meg, hogy azt szűk csoportérdek szolgálatába állítsák. A szellem egyetemes objektív törvényszerűségnek van alárendelve és kizár mindenféle szubjektív ténfergést.

Ma a politikának az a dolga, hogy a szellem anyagiasodása során fellépő társadalmi átstrukturálódást kanalizálja, azért hogy az emberiség elkerülhesse azokat a katasztrófákat, amelyeket a liberális szellemi produkció féktelen és gátlástalan anyagiasodási folyamatai okoztak.

Tekintsünk vissza a múltba és nézzük meg, mi is történt.

A gőzgép feltalálása és elterjesztése elindította az ipari forradalmat, amely következtében létrejött az a polgárság, amelynek potenciálja csak a poliszon belülre tellett. Ahhoz, hogy megvédje magát a külső konkurenciától, kitalálta a nacionalizmust és a nemzeti önrendelkezési jogot. Ez a helyzet vezetett például a Habsburg Birodalom bukásához. Ennek vezető politikusai nem látták át, hogy a nemzeti polgárság elemi érdeke megvédeni önmagát az impériumon belüli konkurenciától és ezért a birodalmat fel kell szabadalni nemzeti államokra. Napjainkban a szellemi produktum arra a szintre jutott, hogy a tudás internacionalizálódott, megfordult a tendencia és a nemzeti államok egy egyesült Európába akarnak tömörülni, hogy megvédjék magukat az óceánon túli versenytől. A politikának meg kell tanulnia és fel kell tudnia értékelní minden történelmi körülmények közt azt a társadalomszervezési formát, amely a kor szellemi szintjét leghasznosabban képes realizálni.

A helyzet hasonló volt a szocializmussal is. Amíg a nacionalizmust az ugyanolyan státushelyzetű érdekcsoportok gerjesztik hasonló érdekcsoportok ellen, addig a szocializmust a különböző státushelyzetű érdekcsoportok generálják egymás ellen. A kor politikájának észre kellett volna vennie, hogy a tudomány nemcsak technikát, de proletárt is termel. Észre kellett volna idejében vennie, hogy a tudás anyagi gazdagságot is termel, de ha ezen gazdagság felett a politika nem rendelkezik, válságba hozza nemcsak a termelést, hanem a tudományt is. Mert ha búzát termel, akkor gondoskodni kell annak elfogyasztásáról is, mert különben a benne

felhalmozott tudást és anyagi befektetést el kell dobni. Tehát a politika csak akkor tudomány, ha a szellemi termékek értékesítése folyamán felméri annak negatív következményeit is és megoldásokat sugall. A tudást nem lehet korlátok közé szorítani, de következményeivel mindenképp számolni kell.

A tudásanyag materializálódása óriási többlettermeléshez vezetett. A politikának idejében gondoskodnia kellett volna arról, hogy ennek a megnövekedett anyagnak megfelelő fogyasztói igénye is legyen. A termelés és a fogyasztás dinamikus egyensúlyrendszerére mindig oda kell figyelni. Ha ez nem történik meg, akkor jönnek a válságok, az ezzel járó anyagi és szellemi veszteségekkel együtt. A fogyasztók jövedelmének a termelés szintjére való emelése nem osztályjellegű, hanem társadalmi érdek, de enélkül a termelési zónát működtetni nem lehet. Nem realizál profitot, csak veszteséget. Ez a gazdaságpolitika lényege.

Amikor a tudós feltalálta a belsőégésű motort, a politikusnak át kellett volna látnia, hogy ez a találmány egyebek mellett kőolajigényes és azt, hogy ez a nagy kőolajigény meg fogja határozni vagy legalábbis szubsztanciálisan determinálni a világ különböző zónái közötti viszonyokat. Lesznek kőolaj felhasználó és kőolaj termelő vidékek. A kőolaj felhasználók, amennyiben nem rendelkeznek megfelelő tartalékkal, függőségi helyzetbe kerülnek a termelőkkel szemben. Ez utóbbiak ezt a függőséget ki fogják használni és az előbbieket által megvalósított értéktöbbleten fognak élködni. Ha ezek túlfeszítik a lehetőség határait, meg fog kelleni őket semmisíteni. Ezt a politikának előre kellett volna látnia és idejében gondoskodni, hogy ez a helyzet ne állhasson elő. Már az természetellenes helyzet, hogy egy alacsonyabb kultúrszintű népcsoport földrajzi helyzeténél fogva élködhessen egy magasabb kultúrszintet képviselő népcsoport felett.

Röviden összefoglalva a politika szerepe a szellem kiteljesedésének liberalizálásában fogalmazható meg.

Az emberi intelligencia ma társadalmi érték és a társadalom feladata, hogy gazdálkodjon ezzel az értékkel. Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, elsősorban meg kell ismerni azt a genetikai értéket, amelyet az intelligencia képvisel, ugyanis a társadalom alapja az öröklött intelligenciahiányos. Ez ma teljességgel hiányzik. Mivel csak olyan társadalmi felépítményt lehet kreálni, amit az alap megbír, illetve megkövetel, létre kell hozni egy olyan állami szervet, amely főfoglalkozásban ennek a genetikai értéknek a feltérképezésével törődik. Az alapnak a túl- illetve leértékelése társadalmi katasztrófához vezet.

A történelem során ezen alap túlértékelése következtében egyes vezetők olyan álmokba sodorták az illető társadalmat, amelyikből az soha nem tudott helyrejönni. Például Adolf Hitler a Mein Kampfban egy olyan ideális világgal kecsegtette a német népet, amelynek hajszolása az egész németiséget a katasztrófához vezette és csak a történelmi konjunktúra mentette meg az eltűnéstől. Napóleon céljai olyan háborúba sodorták a franciákat, amelyre sem képességük, sem motivációjuk nem volt. Az eredmény az lett, hogy a Napóleon előtti Franciaország világvezető hatalma megszűnt és soha többé nem sikerült felküzdenie magát az akkori szintre. Tehát az általános szabály a következő: amikor egy nép túllépi képessége határait, az hanyatlani fog (lásd A birodalmak tündöklése és bukása c. munkát).

A fordított helyzet még gyakoribb és ez akkor fordul elő, amikor egy társadalmi berendezkedés túléli magát. Nem képes idejében váltani és ekkor a meglévő intellektuális keretnek nem marad érvényesülési tere. Az ország arisztokráciájának hiányzik a megfelelő intellektuális tőkéje ahhoz, hogy felmérni tudja a változó szükségleteket és ezért a régi keresletekkel operál. Jellemző azokra a helyzetekre, amikor az éppen regnáló arisztokrácia megőrzi gazdasági és politikai hatalmát, de már nem rendelkezik az ezt alimentáló szellemi tőkével. Erre a helyzetre utal az a megjegyzés, miszerint „csak úgy lehet valaki Nobel-díjas, ha idejében elhagyja Magyarországot”.

Mindkét helyzet tönkreteszi és lezülleszti azt a közösséget, amelyben ez a deviáns helyzet előáll.

Az érem másik oldala a szerzett intelligencia kérdésköre. A politikának ahhoz, hogy az intellektum evolúcióját irányítani tudja, biztosítania kell a társadalmi fejlődés egyenletes evolúcióját, mert különben krízishelyzet áll be. Ha a politikusok nem ismerik a társadalom fejlődési törvényszerűségeit, ötletszerűen cselekednek minden vezérfonal nélkül.

A politika bizonyos feltételeket kell biztosítson ahhoz, hogy egy adott anyagi tőke maximális profitot termelhesen. A feltételek a következők: magas képzettségű munkaerő, logisztikai háttér és optimális adóztatási környezet.

Az optimális adóztatási háttér azt jelenti, hogy olyan mennyiségű adózási rendszert kell fenntartani és működtetni, ami a szélesebb értelemben vett földrajzi környezet középátlaga. Ellenkező esetben a tőke elvándorol, mivel az általánosnál magasabb adó csökkenti a profitját, kivéve egy helyzetet: ha a befektetett szellemi tőke olyan magas vagy a bérezési rendszer olyan alacsony, hogy az ez irányú veszteséget pótolni tudja, illetve az általa realizált nyereség nagyobb, mint a magas adózási környezet által kreált veszteség. Tehát egy európai uniós országnak nem szabad magasabb adót pretekálni, mint az Unió átlaga, mert a tőke elvándorol és csökken a termelés. Az adószint meghatározza a tágabb értelemben vett közigazgatási hátteret is. A politika úgy kell megszervezze szűkebb értelemben vett közigazgatását, egészségügyét, tanügyét, hadseregét, hogy a termelési zóna értéktöbbletéből elvont rész adó formájában fedezze ezeket a területeket. Ha nem így történik, akkor felborul az egyensúly és csődöt mond maga az állam. Tehát a közszolgáltatási rendszer determinánsa a zonálisan gyakorolt átlagos adórendszer.

A politika másodlagos szerepe épp ennek az egyensúlynak a fenntartása. Ha emelkedik a bruttó adózható érték, emelni kell a termelést kiszolgáló közigazgatási felépítményt. Ha csökken, akkor csökkenteni kell. Ez az egyensúly képezi minden formálisan szervezett közösség létfeltételét. De ez még csak egy sztatikus egyensúly. Ahhoz, hogy a politika egy dinamikus egyensúlyi rendszert tudjon implementálni, egy exponenciális algoritmust kell modelleznie, amely értelmében a rendszerbe beáramló intellektum exponenciálisan emeli a rendszerből kiáramló értéket. Úgy kell megszerveznie a tanügyi és kutatási rendszert, hogy az egy magasabb szintű intellektuális hányadot fordítson vissza a termelésbe, mint ami onnan értéktöbblet illetve adó formájában a felépítményi rendszerbe beáramlott.

A politika homlokterében egy olyan tanügyi- és kutatási politika kell álljon, amely képes a termelési zóna intellektuális tőkeigényét túlteljesíteni. A tanügy és a kutatás primordialitása determinálja a termelési zóna minőségi mutatóit és úgy intellektuális, mint anyagi szinten a befektetett tőke profitigényeit képes kielégíteni. A profit az iskolában képződik.

Amennyiben a politikának egy nagyműveltségű és magas szakképzettségű társadalmat sikerül kiképeznie, annyiban kisebb forrásokat kell mozgósítani az egészségügyi, a belbiztonsági és különösen a közigazgatási szférában. Minél képzetesebb a tisztviselői kar, annál hatékonyabb és közmegelegedést eredményez. Alacsony kultúrájú tisztviselőkar gyenge teljesítményű, arrogáns és közlekedetlenség okozója. Minél jobban motivált a lakosság, annál kevésbé infrakcionális hajlamú. Minél magasabb kultúrával rendelkeznek az emberek, annál egészségesebb életet élnek és élettartamuk is hosszabb.

A politika szerepe, hogy ezt a dinamikus egyensúlyi helyzetet feltérképezze és állandó ellenőrzés alatt tartsa. Az eszköz pedig, amellyel ezt megvalósítja, az az állam.

Hogy a platóni képlettel éljünk, a politika szerepe egy olyan társadalmi struktúra projektálása és ennek az idea szintjén való megvalósítása, amely az evolúció törvényszerűségeit érvényesíti.